

Το μήνυμα του Μητροπολίτη Δημητριάδος για την ακολουθία της Αποκαθλώσεως

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

Το μήνυμά του για την ακολουθία του Εσπερινού της Αποκαθλώσεως της Μεγάλης Παρασκευής εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος, σχολιάζοντας τη φράση «Διεμερίσαντο τα ιμάτιά μου έαυτοῖς και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον».

Αναλυτικά το μήνυμα:

Άγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα,

«Διεμερίσαντο τα ιμάτιά μου έαυτοῖς και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον»

Σήμερα σιωπά ο ουρανός, σήμερα θρηνεί η γη, σήμερα η αγάπη σταυρώνεται. Ημέρα απόλυτου πόνου και άκρας συγκατάβασης. Στεκόμαστε νοερά με συντριβή και δέος κάτω από τον Σταυρό του Κυρίου μας, εκεί όπου η αγάπη συναντά την αχαριστία, και ο Αναμάρτητος παραδίδεται στα χέρια των ανόμων. Μέσα σε αυτή

την ιερή και συγκλονιστική στιγμή ακούγεται ένας λόγος, που διαπερνά τους αιώνες: «Διεμερίσαντο τα ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς και ἐπί τον ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον».

Γράφτηκε τούτη η φράση από τον προφητάνακτα Δαβίδ, όχι από ανθρώπινη ἔμπνευση αλλά από θεία καθοδήγηση, τότε που η φωνή των προφητών ακουγόταν σαν ψίθυρος αιωνιότητας μέσα στη σιωπή των λαών. Διατυπώθηκε όχι ως απλή πρόβλεψη, αλλά ως μαρτυρία, που υπερέβαινε τα ὅρια της ανθρώπινης λογικής. Ἐκτοτε οι αιώνες κύλησαν, βασιλείς ανήλθαν και εξέπεσαν, λαοί γνώρισαν δόξα και αφανισμό, μα ο λόγος εκείνος ο προφητικός, παρέμεινε ἀφθαρτος και ἀμετακίνητος στη διαδρομή των καιρῶν, σαν σφραγίδα χαραγμένη στο σχέδιο της θείας οικονομίας. Και ιδού, εκπληρώνεται με μοναδική ακρίβεια, χίλια χρόνια αργότερα, τη φοβερή και αγία ημέρα της κορύφωσης του Θείου Πάθους.

«Διεμερίσαντο τα ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς και ἐπί τον ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον». Στίχος που συνταράσσει την ψυχή μας μέσα στην επιβλητική μεγαλοπρέπεια της Μεγάλης Παρασκευής. Δεν ἀπηχεί απλά το θείο παράπονο για ὅσα διαδραματίζονται την ὥρα της Σταυρώσεως, αλλά ἀγγίζει το μυστήριο της ἀνθρώπινης φύσης και της θείας θυσίας.

Το πιο ἀποτρόπαιο ἔγκλημα στην ιστορία του κόσμου ἔχει ἤδη συντελεστεί στον φρικτό Γολγοθά. Σίγησε πια το σφυροκόπημα στα ἀχραντα ἄκρα του Ἰησοῦ. Οι σταυρωτές τελείωσαν το ἀνιερο ἔργο τους, και θα μπορούσαν να ἀναπαυθῶν. Τώρα Εκείνος, ο Δημιουργός και Κτίστης των ἀπάντων, καθημαγμένος και κατάστικτος τοῖς μῶλωσι «κρεμάται ἐπί ξύλου». Η μέρα σκοτείνιασε, μελανὰ σύννεφα κάλυψαν τον ουρανό, δεν ἀντέξε ο ἥλιος να κοιτάξει κατάματα την ἀδικία. Βάρυνε ο ἀέρας ἀπό το μένος του ὄχλου, ἀπό το πλήθος που στεκόταν ἐκεῖ με περιέργεια, ἴσως με φόβο, αλλά και με μια πρωτοφανή ἀγριότητα.

Και ἐνῶ «πάσα η κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε», κάτω ἀπό τον Σταυρό οι θεοκτόνοι δεν ησυχάζουν. Μετρούν, μοιράζουν, διεκδικοῦν. Αντί να σταθῶν με δέος, με πόνο και συντριβή μπροστά στον Ἐσταυρωμένο, σκύβουν πάνω στα ἀπομεινάρια της οδύνης Του, για να ἐπωφεληθῶν. Μοιράζουν τα ἱμάτια Του, και για τον χιτώνα Του ρίχνουν κλῆρο. Το ὕφασμα ἔγινε λάφυρο και ο πόνος θέαμα. Εκεί που ο Θεός θυσιάζεται και προσφέρει το παν για τη σωτηρία του κόσμου, ἐκεῖνοι ἀγωνιοῦν να ἀρπάξουν το ελάχιστο. «Πνευματικά τυφλοί, γράφει ο Ἅγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος, βλέπουν ἕναν κατάδικο, αλλά δεν βλέπουν το Θεό. Βλέπουν τα ἱμάτια, αλλά δεν βλέπουν τον Ἐνδεδυμένον. Ἀγγίζουν το κτιστό, αλλά ἀγνοοῦν τον Ἄκτιστο».

Ἀποκαλύπτεται στον Γολγοθά ὄχι μόνο η σκληρότητα των σταυρωτῶν, αλλά και η

διαχρονική τραγωδία του ανθρώπου, που αντί να υψώνει με συντριβή και μετάνοια το βλέμμα στον ουρανό, σκύβει στα εφήμερα, αρπάζει, μοιράζει, ιδιοποιείται. Υπολογίζει, αντί να γονατίζει ταπεινά ενώπιον του Θεού. Οι στρατιώτες κάτω από τον Σταυρό δεν είναι απλώς πρόσωπα μιας άλλης εποχής. Αναγνωρίζονται και σήμερα στον καθένα από εμάς, όταν επιλέγουμε το εφήμερο και προσπερνούμε το αιώνιο, όταν προκρίνουμε το δικό μας συμφέρον και εκμεταλλευόμαστε τον αδελφό μας, όταν η αγάπη μας περιορίζεται σε εύκολο λόγο και δεν γίνεται πράξη. Αναρίθμητες φορές στεκόμαστε κι εμείς κάτω από σταυρούς ξένους, αδιάφοροι για το μαρτύριο ή το έγκλημα που συντελείται, αλλά πρόθυμοι να διεκδικήσουμε ό,τι μπορεί να μας ωφελήσει. Και άλλοτε, δεν αποβλέπουμε στον Χριστό ως αλήθεια ζωής, αλλά εστιάζουμε στα ιμάτια Του, δηλαδή στα εξωτερικά, στα συμφέροντα, στα σχήματα, στις βεβαιότητες που μας βολεύουν. Επιζητούμε τη θρησκεία χωρίς τη θυσία, την πίστη χωρίς την αυτοπροσφορά, την Εκκλησία χωρίς το ήθος του Σταυρού.

«Διεμερίσαντο τα ιμάτιά μου έαυτοῖς». Δεν είναι μόνον οι στρατιώτες που μοιράζουν τα ιμάτια του Εσταυρωμένου. Είμαστε όλοι, που ανεπίγνωστα διαμερίζουμε και διαμεριζόμαστε μέσα στον χωροχρόνο, μπροστά σε έναν άορατο σταυρό καθημερινότητας. Διαμερίζουμε τον χρόνο μας σε εργασίες, σε υποχρεώσεις και σε οθόνες, μέχρι του σημείου να μην μας ανήκει. Διαμερίζουμε τη σκέψη και την προσοχή μας, σε μια προσπάθεια να διαχειριζόμαστε τα πάντα, μέχρι που κατακερματίζεται η ύπαρξή μας. Διαμερίζουμε την καρδιά μας, μέχρι που αδυνατεί να δοθεί και να αγαπήσει ολοκληρωτικά. Διαμερίζουμε κάποιες φορές τις αξίες μας, με συμβιβασμούς και υποχωρήσεις, μέχρι που χάνουμε τον προσανατολισμό και την ταυτότητά μας.

Διεμερίσαντο τα ιμάτια Του στον Γολγοθά. Διότι ο Εσταυρωμένος το επιτρέπει. Δεν εμποδίζει, δεν σταματά τους στρατιώτες, δεν αντιστέκεται, δεν κρατά τίποτε για τον εαυτό Του. Έχει ήδη παραδώσει τα πάντα, διότι η αγάπη, όταν είναι αληθινή, δεν λογαριάζει τι της αφαιρούν αλλά τι προσφέρει η ίδια. Εκεί που οι άνθρωποι αφαιρούν, ο Θεός δωρίζει. Εκεί όπου κυριαρχεί η ιδιοτέλεια, ανατέλλει η θυσιαστική αγάπη. Στον φρικτό Γολγοθά αποκαλύπτεται όχι μόνο η βία των θεοκτόνων, αλλά κυρίως η απροσμέτρητη μακροθυμία του Θεού. Κοιτάζει τους σταυρωτές Του με οίκτο και συμπόνοια, όπως ένας πατέρας κοιτάζει το άρρωστο παιδί του. Και ενώ οι άνθρωποι αποτολμούν να γυμνώσουν «τον αναβαλλόμενον το φως ως ιμάτιον», Εκείνος, ο «περιβάλλον τον ουρανό εν νεφέλαις», θυσιάζεται, για να ενδύσει με ένδυμα αφθαρσίας τα πλάσματά Του, να αποκαταστήσει την χαμένη τους δόξα, να καλύψει τη γύμνια της αμαρτίας τους με το άπειρο έλεός Του. Αυτά είναι τα μέτρα της θείας αγάπης Του: Δεν ζητά ανταπόδοση, ανέχεται τη γύμνωση, τη χλεύη, τη σταύρωση, προκειμένου να ντύσει τον άνθρωπο με

ελπίδα.

«Διεμερίσαντο τα ἰμάτιά μου ἑαυτοῖς». Μέσα στην επιβλητική σιωπή της σημερινής ημέρας τούτος ο στίχος, εξαιρετικά επίκαιρος, μας συγκλονίζει περισσότερο από κάθε άλλη φορά, γιατί σταυρώνονται σήμερα αναρίθμητες ψυχές στον Γολγοθά πολυμέτρωπων πολεμικών αντιπαραθέσεων. Άμαχοι κινούνται σαν σκιές ανάμεσα σε στάχτες και ερείπια, κάτω από τον ήχο των σειρήνων και των εκρήξεων. Φωλιάζει η αγωνία στο τρομαγμένο βλέμμα των παιδιών. Κάθε βήμα κουβαλάει τον φόβο, και κάθε ανάσα την αβεβαιότητα πάνω στη ματωμένη γη. Ενώ, όμως, συνθλίβονται λαοί, ερημώνουν πόλεις, και αθώοι πληρώνουν με τη ζωή τους τη μέθη της ισχύος, κάποιοι εξακολουθούν να επαναλαμβάνουν την ίδια συμπεριφορά των ρωμαίων στρατιωτών: Μπροστά στον πόνο και την εξαθλίωση των άλλων δεν συντρίβονται αλλά υπολογίζουν, δεν δακρύζουν αλλά διεκδικούν. Δεν τους αγγίζει το μυστήριο της ανθρώπινης οδύνης, αλλά συνεχίζουν να επωφελούνται, να λογαριάζουν συμφέροντα, εδάφη, ισχύ και λάφυρα, και έτσι να «διαμερίζουν τα ἰμάτια» των αθώων. Υπάρχουν, μάλιστα, στιγμές στην ιστορία του ανθρώπου, που η αδικία δεν αρκείται στο να πληγώσει το σώμα μόνο, αλλά απλώνει το χέρι και πάνω στην αξιοπρέπεια, στην ιερότητα, στο άρρητο μυστήριο του προσώπου.

Έτσι, ο λόγος της Γραφής γίνεται καθρέφτης της εποχής μας, καθώς αναγνωρίζουμε σε κάθε αθώο θύμα, σε κάθε αναγκεμένο και σε κάθε πολύπαθο λάο το πρόσωπο του Εσταυρωμένου. Φρίκη και πόνος μας πληγώνει την ψυχή. Και αφουγκραζόμαστε βαθιά μέσα μας το σιωπηλό παράπονο του Κυρίου μας: «Διεμερίσαντο τα ἰμάτιά μου ἑαυτοῖς και επί τον ἱματισμόν μου ἔβαλον κλήρον».

Ωστόσο, στα ἰμάτιά Του υπάρχει και κάτι που δεν μοιράζεται. Είναι ο άρραφος χιτώνας του Χριστού. Δεν τον ἔσχισαν, δεν τον διέλυσαν, δεν τον κατέστρεψαν οι ρωμαίοι στρατιώτες, αλλά «έβαλον κλήρον». Και αυτό δεν είναι τυχαίο. Είναι μήνυμα και αποκάλυψη. Ο χιτώνας που δεν σχίζεται γίνεται σιωπηλό σύμβολο μιας ενότητας που ο άνθρωπος αδυνατεί να κατανοήσει. Είναι η Εκκλησία που δεν διαιρείται, είναι η θεότητα που δεν τεμαχίζεται, είναι η αγάπη που δεν διαμερίζεται. Είναι η «αδιάσπαστος χάρις», που ενώνει τους πιστούς στο σώμα της Εκκλησίας. Μπορεί οι άνθρωποι να διχάζονται, μπορεί να συγκρούονται, μπορεί να πληγώνουν το σώμα της Εκκλησίας με τα πάθη και τις φιλοδοξίες τους, αλλά η Εκκλησία παραμένει μία, ενωμένη στο πρόσωπο του Χριστού. Δεν σχίζεται, δεν διαιρείται, δεν κατακερματίζεται. Η αλήθεια της Εκκλησίας παραμένει αδιάσπαστη.

Και βέβαια, η ευλογία του Θεού δεν ανήκει σε εκείνον που κερδίζει τον κλήρο, ούτε σε εκείνον που διεκδικεί, αλλά σε εκείνον που ταπεινώνεται. Προσφέρεται σε

όποιον ανοίγει την καρδιά του, και κατανοεί ότι ο πολύτιμος χιτώνας του Χριστού είναι η θυσία Του. Στον Γολγοθά οι άνθρωποι ρίχνουν κλήρο. Στην Αναστάσιμη όμως, τράπεζα κάθε θείας λειτουργίας ο Θεός χαρίζει ολόκληρο τον εαυτό Του σε όλους.

Στον Γολγοθά οι άνθρωποι διαιρούν και διαμερίζουν. Ο Ιησούς όμως απλώνει στον Σταυρό τα άχραντα χέρια Του, και «ενώνει τα το πριν διεστώτα». Από εκείνη την ώρα ο Θεός παύει να είναι ιδέα, και γίνεται σχέση. Οι πιστοί μπορούν να γίνονται ένα μαζί Του, με την αγάπη που συνέχει τα πάντα. Και όταν στη θεία λατρεία ενώνονται οι πιστοί στο ίδιο «Αμήν» και στο κοινό Ποτήριο, ο ουρανός κατεβαίνει στη γη, η μοναξιά του καθενός διαλύεται μέσα στο φως της κοινής προσευχής, η ενότητα πολλαπλασιάζει τη χάρη του Θεού στον κόσμο, και αναβλύζει τη λύτρωση.

«Διμερίσαντο τα ιμάτιά μου έαυτοῖς και επί τον ἱματισμόν μου ἔβαλον κλήρον».

Κάθε τέτοια μέρα, που σταλάζουν δάκρυα οι ουρανοί μπροστά στον Εσταυρωμένο, η ψυχή μας επιστρέφει σε εκείνη τη σκηνή του Γολγοθά με δέος και με συντριβή. Μια οδύνη μυστική διαπερνά την καρδιά μας, μας μυσταγωγεί σε μονοπάτια κατάνυξης, εγρήγορσης και μεταστροφής, και ψελλίζουμε με ευγνωμοσύνη:

«Παραδινόμαστε σήμερα στην αγάπη Σου, Κύριε. Μέτρησε με την άμετρη ευσπλαγχνία Σου τον πόνο μας και την μετάνοιά μας. Εσύ, που είσαι η μόνη ελπίδα και απαντοχή όλου του κόσμου, άκουσε την πνιγμένη κραυγή όσων αδικούνται και οδύνονται στα πέρατα της γης. Εσύ, που ανεξίκακα άφησες τους θεοκτόνους να μοιράσουν τα ιμάτιά Σου, μοίρασε μέσα μας το μέγα και πλούσιο έλεός Σου. Και αν κάποιος λαθέψαμε πολύ σ' αυτή τη ζωή και χαθήκαμε σε αλύτρωτα σκοτάδια, τράβηξέ μας πάλι στο φως, κατεύθυνέ μας στο άπειρο της θείας μακροθυμίας Σου. Δίδαξέ μας να μην διεκδικούμε ό,τι δεν μας ανήκει, αλλά να προσφέρουμε εκείνο που ο Θεός περιμένει από μας, την καρδιά μας. Ενίσχυσέ μας να βαδίσουμε το μονοπάτι της θυσιαστικής Σου αγάπης, να διαφυλάξουμε την ενότητά μας, να προσεγγίσουμε το μυστήριο του Σταυρού Σου με ταπείνωση και επίγνωση. Μας έδειξες τον τρόπο, μας άνοιξες τον δρόμο, μας χάρισες το προνόμιο να γινόμαστε κοινωνοί της θεότητός Σου και της άφθαρτης δόξας Σου. Με πλησμονή πίστης κρατάμε αμετάθετη την ελπίδα, ότι όπου υπάρχει σήμερα σταυρός θα ανατείλει η Ανάσταση. Μας διαβεβαίωσες, άλλωστε, ότι θα είσαι δίπλα μας «πάσας τας ημέρας» της ζωής μας. Σου αντιπροσφέρουμε σήμερα ταπεινά το μύρο της φτωχής μας αγάπης, το καθαρό δάκρυ της συντριβής μας και την σταθερή μας υπόσχεση: Να Σε ακολουθούμε πιστά στην ζωή μας, συνοδοιπόροι του Πάθους Σου, και να ανακαινίζουμε πάντα την φθαρτότητα της ύπαρξής μας με την προοπτική της Αναστάσεώς Σου». Αμήν. Καλή Ανάσταση!

Μετά πολλής πατρικής αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ